

σε (λιλικιά = σφήκα) Χίος (Βροντ.) 'Εστὲ μὲ δάνγας τὸ μέλισσι (χθὲς μὲ ἐκέντρισε ἢ μέλισσα) Μπόβ. 'Ο Ζγάλαμ-βρος ἔ' μ-μέγα, δανγάν-νει (ἢ σφήκα εἶναι μεγάλη, κεν-τρίζει) Βουν. || Παροιμ. Δακ-κάν-νει γλυτθιά - γλυτθιά σάν τήφ - φτεῖραν (ἐπὶ τοκογλύφων) Κύπρ. || Γνωμ. Δαγάνουσι οἱ μυῖγες, θὰ βρέξῃ (τὰ δῆγματα τῶν μυῶν προγνωστικὰ καίρικῃς μεταβολῆς πρὸς τὸ χειρότερον) Πελοπν. (Μάν.) "Α-μα δαγάν'ν οἱ μυῖγες, ἢ κιὺς 'ἀα χαλάσ' (κιὺς = καιρός· συνών. μὲ τὸ προηγούμεν.) Σαμοθρ. Σάδ δανγάν-νη ποδ-δὺ ἢ μυῖγα, βρέχει (συνών. μὲ τὸ προηγούμεν.) Γαλλικ. || 'Ασμ.

'Σ τὸ καύκαλο τῇ κεφαλῇς μ' ἐδάκασε μιὰ ψεῖρα κ' ἤφηκα τὰ παιδιὰ 'ρφανὰ καὶ τὴ γυναῖκα χήρα Κρήτ. (Νεάπ.) Συνών. βλ. εἰς λ. δ α γ κ ὠ ν ω 3. 4) 'Επὶ πραγμάτων, συνθλίβω σύνθηθ.: Μοῦ δάγκασε τὸ δάχτυλο ἢ πόρτα 'Αθῆν. Τὸ ψαλίδι δαγκάνει τὰ μαλλιά (δὲν κόπτει καλὰ) αὐτόθ. Συνών. δ α γ κ ὠ ν ω 4, μ α γ γ ὠ ν ω 5) Με-ταφ., ἐπὶ τυροῦ, φαγητοῦ, εἶμαι ἀλμυρὸς Κρήτ. (Ραμν.) κ. ἀ.: Δαγάν' ἀθότυρος ἀπὸ πουσούνισες καὶ θὰ τὸν ἀνακατώσω μὲ μυζήθρα νὰ σιάξῃ Ραμν. β) Πονῶ, ἐνοχλῶ Βάρν. Μακεδ. ('Αλιστρ. 'Επανομ. Χαλάστρ. κ.ἀ.): Μὲ δαγάν' ἢ βούζα μ' (βούζα = κοιλία) 'Επανομ. Σήμερα δαγκάν' οὐ βορυῖας (ἔχει δριμύ ψυχός) Μακεδ. Συνών. δ α γ κ ὠ ν ω 5β. γ) 'Επὶ ἡθι-κῆς σημασίας, ἐρεθίζω Γ. Ξενοφ., 'Αφροδ., 279: 'Η ζήλεια τὴ δάγκασε δυνατώτερα. 6) Μεσ. μεταφ., λυποῦμαι, θλίβο-μαι Καλαβρ. (Χωρίο Ροχούδ.) Μακεδ.: Σὰν τ' ἀκ'σαν οἱ με-γαλύτερες ἀδερφές ἓνα κ' ἓνα, δαγκάθ'καν κὶ γύρ'σαν 'ς τοῦ σπῖτ' φαρμακουμένης Μακεδ. Πβ. ἀρχ. «ἀκούσας δὴ ταῦτα ὁ Κύρος ἐδήχθη» παρὰ Ξενοφ., Κύρ. Παιδ. 1, 4, 13. 'Εγὼ ἐδανγάστηνα, τί δὲν ἤμ-μον ὦδε, νὰ σᾶς ἀφουδῇω 'ς τὴ δ δουλείαν ἀνὴρ δικήσασα (ἐγὼ ἐλυπήθηκα πὺ δὲν ἔχουν ἐδῶ, νὰ σᾶς βοηθήσω εἰς τὴν δουλεία σας) Χωρίο Ροχούδ.

δαγκάρης ἐπίθ. ἐνιαχ. — Λεξ. Γαζ. (εἰς λ. πανδακέ-της) Οὐδ. δαγκάρ'κον Στερελλ. ('Αράχ.)

'Εκ τοῦ οὐσ. δ α γ κ α καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -ά ρ η ς.

Δ α γ κ α ν ι ἄ ρ η ς 1, τὸ ὅπ. βλ., ἐνθ' ἀν.: Πολλὰ δαγκά-ρης Λεξ. Γαζ. Σκυλλὶ δαγκάρ'κον Στερελλ. ('Αράχ.) Συνών. βλ. εἰς λ. δ α γ κ α ν ι ἄ ρ η ς 1.

'Η λ. καὶ ὡς ἐπών. Πελοπν. (Κρέστειν.)

δαγκαρώνω ἐνιαχ. δαγαρώνου Α. Ρουμελ. (Στενήμαχ. Φιλιππούπ.)

'Εκ τοῦ ἐπιθ. δ α γ κ ἄ ρ η ς καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -ώ ν ω.

Τρώγω λαϊμάργως ἐνθ' ἀν.

δάγκας ὁ, ἄγν. τόπ.

'Εκ τοῦ οὐσ. δ α γ κ α.

Τὸ πτηνὸν 'Αετομάχος ὁ ἐρυθροκέφαλος (Lanius sena- tor) τῆς οἰκογ. τῶν 'Αετομαχιδῶν (Lanidae), ἢ τῶν ἀρχαί-ων δακνᾶς καὶ δακνίς. Συνών. βλ. εἰς λ. δ α γ κ ο ς 2.

'Η λ. καὶ ὡς ἐπών. "Ηπ. (Κουκούλ.) Θράκ. (Κομοτ. Ξάνθ.) Μακεδ. (Μοσχοπόταμ. Πτολεμ.) Στερελλ. (Γαλαξ.)

δαγκασιά ἡ, πολλαχ. δαγασιά Θράκ. (Αἶν.) Κεφαλλ. Λευκ. (Φτερν.) δαγαζιά Πελοπν. (Κίτ. Μάν.) δακασιά Κρήτ. δαγκασά Στερελλ. ('Αστακ.) δαγασά Πελοπν. (Κάμπος Λα-κων. κ.ἀ.) ναγκασιά "Ηπ.

'Εκ τοῦ θέματος τοῦ ἄορ. ἐ δ α γ κ α σ α τοῦ ρ. δ α γ - κ ἄ ν ω.

1) Δ α γ κ α μ α 1, τὸ ὅπ. βλ., πολλαχ.: Μόκουσι νὰ δα-γκασιά τοῦ μαγκούφ' γιὰ σ'ἀλλί! Στερελλ. ('Αχυρ.) Μόδω-κε νὰ δαγασιά 'ς τὸ ποδάρι, πὺ ἀκόμα εἶναι μαντισμένο! Κεφαλλ. 'Εμαλῶνασι καὶ τοῦ 'κοψε μία δαγαζιά Πελοπν. (Κίτ. Μάν.) Τοῦ 'κοψε μία δαγασά 'ς τ' ἀφτὶ Πελοπν. (Κάμ-πος Λακων.) Χ' μᾶει ἀπᾶν' τ' τὸ μ'λάρ' καὶ τότε κάνει χλεμίδια ἀπ' τ'ς δαγασές καὶ τ'ς κλωτσές (χλεμίδια = κομμάτια) Λευκ. (Φτερν.) || Παροιμ. Τί νὰ σ' θυμ'θῶ, κρουμ-μ' δάξ' μ'; καὶ δαγκασιά κὶ δάκρ' (δι' ἄτομον πλήρες ἐλατ-τωμάτων) "Ηπ. 'Η παροιμ. εἰς παραλλαχ. πολλαχ.

Πεθερὰ κρεμμύδι σάπιο, | κάθε δαγκασιά καὶ δάκρυο (συνών. μὲ τὴν προηγούμεν.) Ι. Βερέττ., Παροιμ.. 84 || 'Ασμ.

Τέσσερα μῆλα σῶσταιλα καὶ τό 'να δαγκαμένο, κὶ ἀνάμεσα 'ς τὴ δαγκασιά σῶχω φιλὶ στερμένο Ar. Passow, Carn. popular., 574. Συνών. βλ. εἰς λ. δ α γ - κ α μ α 1. 2) Τὸ ἀποτύπωμα δῆγματος Μακεδ. (Πεντάπολ.) Στερελλ. (Αἰτωλ. 'Ακαρναν.) 3) Δ α γ κ α μ α τ ι ἄ 3, τὸ ὅπ. βλ., "Ηπ. Κεφαλλ. Κύπρ. Μακεδ. (Πεντάπολ.) Πελοπν. (Κίτ. Μάν.): Τὸ 'κανε μιὰ δαγκασιά ὅλο τὸ τυρὶ "Ηπ. Φάε νὰ δαγασιά ἀπὸ τὸ ψωμί σου Κεφαλλ. 'Επῆρα μιὰ δαγαζιά ψωμί καὶ μ' ἔκοψε τὴν ὀροξὴ Κίτ. Μάν. Συνών. βλ. εἰς λ. δ α γ κ α μ α τ ι ἄ 3.

δαγκασιάρης ἐπίθ. "Ηπ. κ.ἀ. δαγκαθάρ'ς "Ηπ. (Ζα-γὸρ. κ.ἀ.) δαγαζιάρης Πελοπν. (Κίτ. Μάν.)

'Εκ τοῦ οὐσ. δ α γ κ α σ ι ἄ καὶ τῆς παραγωγ. κατάλ. -ι ἄ ρ η ς.

Δ α γ κ α ν ι ἄ ρ η ς 1, τὸ ὅπ. βλ., ἐνθ' ἀν.: Γάδαρος δαγαζιάρης - σκυλλὶ δαγαζιάρικο Πελοπν. (Κίτ. Μάν.) 'Εναι δαγαζιάρης ὁ σκύλλος, νὰ δόνε προσέχῃς αὐτόθ. Συνών. βλ. εἰς λ. δ α γ κ α ν ι ἄ ρ η ς 1.

δαγκαστὸς ἐπίθ. Λεξ. Βάιγ. δαγαστὸς Κεφαλλ.

'Εκ τοῦ ρ. δ α γ κ ἄ ν ω διὰ τοῦ θέματος τοῦ ἄορ. ἐ δ α γ - κ α σ α. 'Η λ. καὶ εἰς Σομ.

'Ο δεδηγμένος ἐνθ' ἀν.: Φρ. Θὰ δοῦ ρίξω μαῦρο καὶ δα-γαστὸ (ἐνν. σφαιρίδιον, φράσις λεγομένη κατὰ τὰς ἐκλογὰς ὑπὸ τῶν πολιτικῶν ἀντιπάλων ὑποψηφίου, διὰ νὰ ἐκδηλώ-σουν τὸ μῖσος καὶ τὸ πείσμα μὲ τὸ ὅποιον τὸν καταψηφίζουν) Κεφαλλ. Συνών. δ α γ κ α τ ὸ ς, δ α γ κ ω τ ὸ ς 1.

δαγκατὰ ἐπίρρ. "Ηπ. δαγατὰ Πελοπν. (Κίτ. Μάν.) ναγκατὰ "Ηπ. δαγκαχτὰ Θράκ. (Σαρκεκλ.)

'Εκ τοῦ ἐπιθ. δ α γ κ α τ ὸ ς. 'Ο τύπ. δ α γ κ α χ τ ἄ κατ' ἀναλογίαν πρὸς τὰ σχετικὰ ἐπίρρ. ἀ ρ π α χ τ ἄ, ρ ο ν - φ η χ τ ἄ, τ ι ν α χ τ ἄ, φ ω ν α χ τ ἄ, ψ α χ τ ἄ κ.ἀ.

Διὰ τῶν ὀδόντων, ὀδᾶξ ἐνθ' ἀν.: Τρώει τοῦ ψωμί δαγκα-τὰ "Ηπ. Φάι τοῦ ψωμί σ' ναγκατὰ κὶ μὴν τοῦ τρίβ'ς αὐτόθ. Δαγκατὰ τὸ κόβει τὸ ψωμί τοῦ παι 'δ' οὐ Πελοπν. (Κίτ. Μάν.) || Φρ. Κὶ ὁ Θεοδωρῆς (εἶπε) δαγκαχτὰ (μετ' ἀγανα-κτῆσεως) Θράκ. (Σαρκεκλ.) Συνών. δ α γ κ ω τ ἄ 1.

δαγκατιά ἡ, "Ηπ. (Δρόπολ.) δαγατέ Κρήτ. (Πρασ. Σέλιν.)

'Εκ τοῦ ἐπιθ. δ α γ κ α τ ὸ ς καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -ι ἄ.

1) Δ α γ κ α σ ι ἄ 2, τὸ ὅπ. βλ., ἐνθ' ἀν.: Μπρέ, τί εἶναι ἔτσι τὸ ψωμί, σὰ δαγκατιά; "Ηπ. (Δρόπολ.) 2) Δ α γ κ α - σ ι ἄ 3, τὸ ὅπ. βλ., Κρήτ. (Σέλιν.): Μιὰ δαγατέ. Συνών. βλ. εἰς λ. δ α γ κ α μ α τ ι ἄ 3.

δαγκατός επίθ. Ἀθῆν. δαγατός Κεφαλλ.

Ἐκ τοῦ ρ. δαγκάνω.

Δαγκαστός, τὸ ὄπ. βλ., ἐνθ' ἄν.: Δαγκατὸ σφαιρίδιο (φράσις λεγόμενη κατὰ τὰς ἐκλογὰς καὶ δηλοῦσα τὸ καταψηφιστικὸν σφαιρίδιον) Ἀθῆν. Θὰ δοῦ ρίξω μαῦρο καὶ δαγατὸ (ὁμοία μὲ τὴν προηγουμ.) Κεφαλλ. Συνών. βλ. εἰς λ. δαγκαστός.

δάγκειος ὁ, σύνθηθ.

Ἐκ τοῦ διεθνoῦς ὅρου *dengue*.

Λοιμώδης νόσος, ἐλάχιστα θανατηφόρος, χαρακτηριζομένη διὰ πυρετοῦ, διαρκοῦντος ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ ἐπὶ 7 - 8 ἡμέρας, ἐντόνων ἀρθρικῶν καὶ μυϊκῶν πόνων, χαρακτηριστικοῦ πολυμόρφου ἐξανθήματος καὶ ἐξασθενήσεως τῶν σωματικῶν δυνάμεων καὶ μετὰ τὴν ἀνάρρωσιν ἐξακολουθοῦσης ἐπὶ μακρὸν σύνθηθ.

δαγκιὰ ἡ, Πελοπν. (Γορτυν. Δημητσάν. Ἡλ.) Στερελλ. (Αἰτωλ.)—Ν. Πολίτ., Παραδ. 2,801 *dagia* Ζάκ. (Μαχαιρᾶδ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. δάγκα καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -ι ἄ.

1) Τὸ δῆγμα ἐνθ' ἄν.: Μόκαμε νιὰ δαγκιὰ 'κεῖν' τοῦ διαουλόσ' ἄλλου! Στερελλ. (Αἰτωλ.) Τό 'καμα οὐλοῦ δαγκιές τοῦ χιράζ' τ' πιδιοῦ αὐτόθ. || Παροιμ.

Τ' ἀντρός ἡ ξυλιά εἶναι φιδιοῦ δαγκιὰ (ὁ δαρμὸς τῆς γυναικὸς παρὰ τοῦ ἀνδρός εἶναι δι' αὐτὴν βαρὺ ἠθικὸν πλῆγμα) Πελοπν. (Γορτυν. Ἡλ.) **2)** Δαγκαματιὰ **3**, τὸ ὄπ. βλ., Ζάκ. (Μαχαιρᾶδ.)—Ν. Πολίτ., ἐνθ' ἄν.: Δῶσε μου μία δαγιὰ ψομί μὲ δύο βλαστάδες (= τσακιστὲς ἐλιές) Μαχαιρᾶδ. Κουπιὰ καὶ δαγκιὰ τό 'χαν τότε (ἡ φρ. δηλοῖ τὸ ἐπίπονον τῆς ἐργασίας τῶν κωπηλατῶν, οἱ ὅποιοι ἐτρώγον κατὰ τὴν ὥραν τῆς κωπηλασίας μὴ διαθέτοντες ἄλλον χρόνον) Ν. Πολίτ., ἐνθ' ἄν. Συνών. βλ. εἰς λ. δαγκαματιὰ **3**.

δαγκοπιάνω ἐνιαχ. δακοπιάνω Νάξ. (Κωμιακ.)

Ἐκ τῶν ρ. δαγκώνω καὶ πιάνω καθ' ἀπλολογίαν.

Προγευματίζω ἐνθ' ἄν.: Πᾶμε νὰ δακοπιάσωμε. Συνών. γεματίζω, κολατσίζω, ξενηστικώνομαι.

δαγκόπιασμα τό, ἐνιαχ. δακόπιασμα Νάξ. (Κωμιακ.)

Ἐκ τοῦ ρ. δαγκοπιάνω.

Τὸ πρόγευμα ἐνθ' ἄν. Συνών. γέμα **3**, κολατσίό, κολάττισμα, ξενηστίκωμα, πρόγεμα, προσμπούκι, πρωϊνό.

δαγκορροῦφημα τό, ἐνιαχ. δακουρροῦφημα Στερελλ.

(Αἰτωλ.) δακορρόφημα Λεξ. Αἰν.

Ἐκ τοῦ ρ. δαγκορροῦφω.

Τὸ τρώγειν ἄρτον ξηρὸν καὶ πίνειν συγχρόνως ὕδωρ ἐνθ' ἄν. Συνών. δαγκορροῦφι.

δαγκορρουφητός ἐπίθ. ἐνιαχ. δακουρρουφητός Εὐβ. (Στρόπον.)

Ἐκ τοῦ ρ. δαγκορροῦφω.

Ἐπὶ γάλακτος, ὅταν τοῦτο ροφᾶται ὑπὸ τοῦ τρώγοντος συγχρόνως ἄρτον ἐνθ' ἄν.: Δὲν εἶχαμι χ' λιάρια καὶ τὸ φάγαμι δακουρρουφητό Εὐβ. (Στρόπον.)

δαγκορροῦφι ἐπίρρ. ἐνιαχ. δακουρροῦφι Εὐβ. (Στρόπον.)

δακουρροῦφ' Εὐβ. (Αἰδῆψ.)

Ἐκ τοῦ ρ. δαγκορροῦφω.

Τρώγω δάκνων καὶ ροφῶν ἐναλλάξ ἐνθ' ἄν.: Τρώων δακουρροῦφι Εὐβ. (Στρόπον.)

δαγκορροῦφω ἐνιαχ. δακορροῦφω Λεξ. Αἰν. δακουρροῦφον Εὐβ. (Στρόπον.) δακουρρ' φάον Στερελλ. (Αἰτωλ.) δαγκ' φάον Στερελλ. (Γραν.) γκουρρ' φάον Στερελλ. (Γραν.)

Ἐκ τῶν ρ. δαγκώνω καὶ ροφῶ.

Τρώγω ἄρτον καὶ πίνω παραλλήλως ὕδωρ ἢ γάλα ἢ οἶνον ἐνθ' ἄν.: Τότι πού ἤμ'να νέους, δακουρροῦφαγα τοῦ ψουμάκι μ' μὴ κρασί, ἃς ἦταν καὶ πρὸν Στερελλ. (Αἰτωλ.) Σήμερα προσφαί δὲν ἔχον' θὰ δακουρρ' φήσον τοῦ ψουμάκι μ' καὶ θὰ πλαϊάσον αὐτόθ. Ἰγὼ θὰ δακουρρουφήσον, δὲ θέλον τριφτό (τριφτό ἐνν. γάλα= τὸ γάλα τὸ περιέχον τετριμμένον ἄρτον) Εὐβ. (Στρόπον.) Δὲ μπουροῦ νὰ φάον τοῦ γάλα τριμμένον, τοῦ δαγκ' φάον καλύτιρα Στερελλ. (Γραν.) Δὲν ἔχον προσφαί, πᾶρι λίγον ψουμί, νὰ τοῦ γκουρρ' φήσ' μὴ νιρὸ αὐτόθ.

δάγκος ὁ, Πελοπν (Ἀναβρ. Βλαχοκερασ. Γεράκ. Δαιμον. Καμίν. Λακων. Ὀλυμπ.)—Λεξ. Μ. Ἐγκυκλ. Πρω. Δημητρ. δάγος Πελοπν. (Γέρμ. Κίτ. Μάν. Φλομοχ.) δάγκους Στερελλ. (Αἰτωλ.) ζάγκος Πελοπν. (Βλαχοκερασ.)

Ἐκ τοῦ ρ. δαγκώνω.

1) Τὸ ἰσχυρὸν δάγκαμα Πελοπν. (Βλαχοκερασ. Κίτ. Μάν.) Στερελλ. (Αἰτωλ.): Τοῦ 'δωσε ἓνα δάγο 'ς τὸ χέρι τσαὶ τοῦ τὸ μάτωσε Κίτ. Μάν. Τόκαμι ἓνα δάγκον τοῦ σ' ἄλλί, π' δὲ γιρεῦ' ποντέ (γιρεῦ' = θεραπεύεται) Αἰτωλ. Μ' ἓνα ζάγκο 'ς τὸ πόδι τόκοφι κομμάτι κριάς τὸ ἀγριόσκυλλο Βλαχοκερασ. **2)** Τὸ πτηνὸν Ἀετομάχος ὁ ἐρυθροκέφαλος (*Lanius senator*) τῆς οἰκογ. τῶν Ἀετομαχιδῶν (*Lanidae*), ἡ τῶν ἀρχαίων δακνὰ καὶ δακνὶς Πελοπν. (Ἀναβρ. Γεράκ. Γέρμ. Δαιμον. Καμίν. Λακων. Ὀλυμπ. Φλομοχ.)—Λεξ. Μ. Ἐγκυκλ. Πρω. Δημητρ. Συνών. ἀετομαχολιάριζα, ἀετομάχος, ἀκριδομάχος, δαγκανᾶς, δαγκανιάρης **2**, δαγκανιόρι, δαγκανούρα **4**, δάγκας, κεφάλας, κεφαλᾶς, κέφαλος, κοκκινόδαγκος, λιάριζα, λιάρος, παρδαλόδαγκος, πελίστερος, πλουμίδης, τρυγονολιάριζα, τσαρουχάρης, τσαρουχοπάτης.

δαγκούνα ἡ, Μακεδ. (Ἐλευθερ.) Πελοπν. (Βερεστ. Γαργαλ. Δημητσάν. Ἡλ. Λάμπ. Μανιάκ. Παιδεμέν. Πάτρ.)—Λεξ. Βλαστ., 344 *dagouna* Κεφαλλ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. δάγκος καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -οῦνα. Ὁ σχηματισμὸς πιθανῶς κατὰ τὸ γάντζος-γαντζοῦνα.

1) Ἐκατέρω τῶν χηλῶν τοῦ καρκίνου Μακεδ. (Ἐλευθερ.) Πελοπν. (Βερεστ. Γαργαλ. Δημητσάν. Ἡλ. Λάμπ. Μανιάκ. Παιδεμέν. Πάτρ.) Κεφαλλ.: Ὁ μαλλιανοκάβουρας ἔχει κατὰ ἔρμες δαγκοῦνες, πού, ἅμα σὲ πιάσουνε, μπορεῖ νὰ σοῦ κόψουνε τὸ δάχτυλο Γαργαλ. Ὁ ἀταροκάβουρας ἔχει ἀταρες δαγκοῦνες (ἀταρος = ἰσχνός, καχεκτικός) αὐτόθ. Μοῦ 'δωκε ἡ Θανάσω νιὰ δαγκούνα 'πὸ κάβουρα νὰ δῆνε κρεμάσω 'ς τὸ λαιμὸ τοῦ δράκον μου γιὰ τὸ μασκαμὸ (δράκος = νῆπιον ἀβάπτιστον, μασκαμὸς = βασκαμὸς) Παιδεμέν. Ὁ κάβουρας τὸν ἔσφιγε μὲ τὶς δαγοῦνες του νὰ τὸν πνίξη Κεφαλλ. Τοῦ κάβ'ρα ἡ δαγκούνα κάβ' γιὰ τοῦ μάτ' (δι' ἀποτροπὴν τῆς βασκανίας) Ἐλευθερ. Τότες ὁ κάβουρας φυλάει, ὅπου τοῦ ἔφερε τὸ φίδι τὸ κεφάλι του προστά 'ς τὶς δαγκοῦνες του καὶ ἀμέσως τὸ ἀρπάζει ἀπὸ τὸ λαιμὸ σφιχτὰ (ἐκ παραμυθ.) Πάτρ. Συνών. βλ. εἰς λ. δαγκάνα **1**.

2) "Οστρακον καρκίνου παράγον ἤχον δι' ἐμφυσήσεως Λεξ. Βλαστ., 344. Συνών. *νοῦνοῦζα*.

Ἡ λ. καὶ ὡς παρωνύμ. ὑπὸ τὸν τύπ. *Δαγκούνας* Πελοπν. (Γαργαλ.)

δαγκουνίτσα ἡ, Πελοπν. (Γαργαλ.)

Ἐκ τοῦ οὗς. *δαγκούνα* διὰ τῆς ὑποκορ. καταλ. -ίτσα.

Ἡ μικρὰ χηλὴ τοῦ καρκίνου: Ἐπιάσαμε κατὶ καβουράκια μικρὰ καὶ τὰ φάγαμε οὐλα ὡμά, ἀκόμα καὶ τίς δαγκουνίτσες τους.

δάγκουσα ἡ, ἐνιαχ. δάγ'σα Μακεδ. (Βλάστ.)

Ἐκ τοῦ θέματος τοῦ ρ. *δαγκῶ*, διὰ τὸ ὅπ. βλ. *δαγκάζω*, καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -οῦσα. Ὁ σχηματισμὸς κατὰ τὰ συνών. *φάγοῦσα*, *χάσκοῦσα*. Πβ. Γ. Χατζιδ. MNE 2, 121 καὶ Ἀνθ. Παπαδόπ., Ἀθηνᾶ 37 (1924), 184 - 185.

Ἡ νόσος φαγέδαινα ἐνθ' ἄν.: *Νὰ βγάλ'ς τ' δάγ'σα* 'ς τοῦ στόμα! (ἀρά) Μακεδ. (Βλάστ.) Συνών. *φάγοῦσα*.

δάγκωμα τό, σύνθηθ. δάγωμα Ἀντίπαξ. Ἐρεικ. Κέρκ. Μαθράκ. Ὁθων. Παξ. δάγκωμα σύνθηθ. βορ. ἰδιωμ. δάγωνμα Εὐβ. (Πήλ.) Θεσσ. (Βαθύρρ.) Μακεδ. (Ἀηδονοχ. Δάφν. Λιτόχ.) δάκωμα Ἀθ. Εὐβ. (Βρύς.) Κύθν. (Δρυοπ. κ.ά.) Μέγαρ. Σκυρ. κ.ά. δάκωμα Εὐβ. (Ἀκρ. Στρόπον. κ.ά.) δάκ-κωμ-μα Χίος ζάγκωμα Πελοπν. (Τριφυλ.)

Ἐκ τοῦ ρ. *δαγκῶνω*, παρὰ τὸ ὅπ. καὶ *δακῶνω*. Ὁ τύπ. *δάκωμα* καὶ εἰς χειρόγραφον τοῦ 16ου αἰῶνος.

1) *Δάγκωμα 1*, τὸ ὅπ. βλ., σύνθηθ.: *Τὸ δάγκωμα τοῦ σκύλλου — τῆς γάττας — τοῦ ἀλόγου — τοῦ γαιδάρου — τοῦ λύκου — τοῦ φιδιοῦ σύνθηθ. Τὸ δάγκωμα τοῦ σκυλλιοῦ εἶναι πολὺ κακὸ* Πελοπν. (Τριφυλ.) Ὁ ἔρρημος ὁ στισούλλος μου 'δωτσ' ἓνα δάκωμα Μέγαρ. Ἀλονγήσιον δάγκωμα αὐτὸ Στερελλ. (Ἀχυρ.) Ἐμεινε 'ς τὸ μπράτσο μου τὸ δάγκωμα πὺν μου 'κανε ἢ βασταγούρα (= γαιδάρα) Πελοπν. (Γαργαλ.) *Τὸν φιδισμένον πρόβατον τοῦ κιδάγαμαν μὴ τσουκνίδα κὶ τοῦ βάναμαν ἀλάτ' ἀπάνον 'ς τοῦ δάγουμα* Θεσσ. (Βαθύρρ.) *Μῶκαμ' ἓνα δάγκωμα ὡς τὸ κόκκαλον* Στερελλ. (Ἀράχ.) || Φρ. *Καλύτερα δάκωμα φιδιοῦ παρὰ ἀνθρωπινὴ γλῶσσα* Εὐβ. (Βρύς.) || Ποίημ.

Καὶ ξεχωρίζει ὦ νά! 'ς τὸν ὦμο του

καὶ νά, ρουφάει μὲ τὰ φιλιὰ της

τρία σημαδάκια τοῦ καλοῦ καιροῦ

τὸ ἐρωτικὸ τὸ δάγκωμά της

Κ. Παλαμ., Πεντασύλλ., 133. Συνών. βλ. εἰς λ. *δαγκάμα 1*. β) Ποιή, τιμωρία Στερελλ. (Αἰτωλ.): *Θέλ' λίγον δάγκωμα, γιὰ νὰ μάθ' γνώσ'.* *Θέλ' δάγκωμα οὐ ἄλλους, γιὰ νὰ σὶ καταλαβαίν'.* γ) Πόνος, ἐνόχλησις τῆς κοιλίας Μακεδ. (Ἀηδονοχ. Βέρ. Δάφν. Καταφύγ. κ.ά.) Στερελλ. (Ἀχυρ.): *Κάπου - κάπου μὴ τοῦ γάλα μὴ πιάνει κ' ἓνα δάγκωμα* Μακεδ. *Ἐχον δάγκωμα 'ς τῆ γ'λιὰ μ' σήμιρα* Ἀχυρ. δ) Αἰφνίδιος καὶ δυνατὸς πόνος ἐκ μυϊκῆς θλάσεως διαφόρων μερῶν τοῦ ἀνθρωπίνου σώματος Ἐρεικ. Μακεδ. (Γαλατ. Γρεβεν.) Ὁθων.: *Τὸ δάγωμα τὸ λέμε καὶ κράδα ἢ καὶ ἀρπασμα* Ἐρεικ. *Πῆαν' ἀσκώσω τῇ βάρκα καί, ὅδας τὴν ἄσκωσα, κρὰκ ἔκαν' ἓνα πρᾶμα 'ς τῇ βεδρά μου καὶ μου ἔνε πού 'ναι δάγωμα* (ἄσκωσα = ἐσήκωσα, βεδρά = μέση, πού 'ναι = ὅτι εἶναι) Ὁθων. *Δὲν σ' εἶπα π' θέλ'ς κατάπλασμα, νὰ σὶ φύγ' τοῦ δάγκωμα;* Γαλατ. Συνών. *κράμπα*, *σφαγείο*, *σφαχτής*. 2) *Τὸ δῆγμα τῶν ἐντόμων σύνθηθ.: Τὸ δάγκωμα*

τοῦ σκορπιού — τῆς μέλισσας — τῆς σφήκας — τοῦ κουνουπιού — τοῦ κοριού — τοῦ ψύλλου σύνθηθ. Τί δάκωμα κἀν'νε οἱ ψύλλ'! Εὐβ. (Ἀκρ.) *Ἄμα δαγὰς' κανέναν ἢ σφήκα, τοῦ βαίναμι λάσπ' ἀπάνον 'ς τοῦ δάγουμα* Εὐβ. (Πήλ.) *Φλούδα ἀπὸν ἀγουρτσὰ κάθ' καλὸ γιὰ τοῦ δάγουμα τοῦ σκορπιού* Θεσσ. (Βαθύρρ.) Συνών. βλ. εἰς λ. *δαγκάμα 2, 3* *Δάγκάμα 3*, τὸ ὅπ. βλ., Κύθν. (Δρυοπ. κ.ά.): *Ἐβγαλμα τοῦ ἡλιου, δάκωμα* Κύθν. Συνών. *δαγκάμα 3*, *κολατσίδα*, *ρισμα*, *κολατσίδο*, *κολάτσισμα*, *μπούκκωμα*, *πρόγευμα*.

δαγκωμάρα ἡ, ἐνιαχ. δαγωνμάρα Μακεδ. (Βλάστ.)

Ἐκ τοῦ οὗς. *δαγκώμα* καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -άρα.

Ἡ μυαλγία διαφόρων μερῶν τοῦ ἀνθρωπίνου σώματος ἐνθ' ἄν.: *Μὴ δαγών' ἢ καρδιά, ἔχον μνὴ δαγωνμάρα* Μακεδ. (Βλάστ.) Συνών. *δαγκώμα 1δ*.

δαγκωμάσι ἡ, Λεξ. Γαζ. δαγκωμάδα Πελοπν. (Τριφυλ.) δαγκωμάσι Στερελλ. (Ἰπάτ.) δακωμάσι Σκυρ. δακωνμάσι Θεσσ. (Ἀνατολ. κ.ά.) δακωνμονσι Θεσσ. δακαμονσι Μακεδ. (Θεσσαλον.)

Ἐκ συμφυρμού τῶν οὗς. *δαγκώμα* καὶ *δαγκωσι*. Πβ. Α. Τζαρτζάν., Θεσσαλ. διαλ., 85. Ὁ τύπ. *δαγκάμουσι* ἄξ ἀντιμεταθέσεως τῶν φωνηέντων *ου* καὶ *α*. Ὁ τύπ. *δακῶμουσι* διὰ προχωρητικὴν ἀφομοίωσιν.

1) *Δάγκωμα 1*, τὸ ὅπ. βλ., Θεσσ. Μακεδ. (Θεσσαλον.) Πελοπν. (Τριφυλ.) Σκυρ. Στερελλ. (Ἰπάτ.): *Μὲ δάκωσες τσαὶ δὲς τί δακωμάσι μου 'κανε!* Σκυρ. *Τὸν ἀρπαξε καὶ τὸν ἀρχίνησε 'ς τίς δαγκωμάδες* Τριφυλ. Συνών. βλ. εἰς λ. *δαγκάμα 1, 2* Ὁ βλωμός, ἢ μπουκκιά Θεσσ. (Ἀνατολ.) — Λεξ. Γαζ. Συνών. βλ. εἰς λ. *δαγκάμασι 2*.

δαγκωματάρ ἡ, Πελοπν. (Γαργαλ.)

Ἐκ τοῦ οὗς. *δαγκωμάτι* διὰ τῆς παραγωγ. καταλ. -άρα.

Μεγάλη δαγκωματιά: *Τί δαγκωματάρες ἔκαμες 'ς τὸ καρβέλι!*

δαγκωματιά ἡ, δαγωματιά Κύθηρ. Μέγαρ. δαγκωματιά σύνθηθ. δαγωματιά Εὐβ. (Ὀρ.) Ζάκ. Τήν. δαγκωμαθιά Μήλ. δαγκωματιά Ἡπ. (Κουκούλ.) Λέσβ. Μακεδ. (Καταφύγ. κ.ά.) Στερελλ. (Ἀράχ. Ἀχυρ. Καλοσκοπ. Παρνασσ.) δαγκωμακιά Λέσβ. δακωματιά Αἰγίν. Εὐβ. (Αὐλωνάρ.) Μέγαρ. Πόντ. δακωματιά Εὐβ. (Κύμ.) δακωματιά Εὐβ. (Βρύς.) Κρήτ. Μύκ. δακωνματιά Εὐβ. (Ἀκρ. Στρόπον.) δακωμαθιά Μήλ. δακ-κωμ-ματιά Χίος (Πισπιλ.)

Ἐκ τοῦ οὗς. *δαγκώμα* καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -ιὰ. Ὁ τύπ. *δαγκωμάτι* εἰς Ἰατροσόφ. τοῦ 16ου αἰῶνος. Βλ. Ἀθηνᾶ 43 (1931), 161. Διὰ τὴν τροπὴν τοῦ -τι- εἰς -κι- τοῦ τύπ. *δαγκῶμακιά* βλ. Ρ. Kretschmer, Lesb. Dial., 143 κέξ.

1) *Δάγκωμα 1*, τὸ ὅπ. βλ., σύνθηθ.: *Τί δαγκωματιά εἶν' αὐτή; τὸ τρέλλανες τὸ παιδί σύνθηθ. Ὁ στισύλλος σου μου 'καμενε μὴ δαγκωματιά* Ἀνδρ. *Μαλώσανι προχτὲς καὶ τοῦ 'κοφι νὰ δακωνματιά 'ς τ' ἀφτί* Εὐβ. (Ἀκρ.) *Δὲ μπουρῶ νὰ κάμω πέρα ἀπ' τ' δαγκωματιά πῶχον 'ς τὸ πόδ'* Στερελλ. (Ἀράχ.) *Ἡ δακωματιά ἀκόμη φαίνεται 'πὸ τόσον ἰταῖο Μέγαρ. Τόσις μέρις κὶ δὲν ἔφ'κι ἀκόμα ἢ δαγκωματιά* Ἡπ. (Κουκούλ.) *Μῶδονκι νὰ δαγκωματιά!* Στερελλ. (Καλοσκοπ.) *Τήρα νὰ δαγκωματιά π' μῶκαμ!* Στε-

ρελλ. (Ἀχυρ.) Τὰ χεῖλια της πήρανε ἓνα δυνατό κόκκινο χρῶμα, σὰ νὰ εἶχανε ματώσει ἀπὸ καμμιὰ δαγκωματιά Κ. Παρορ., Μεγάλ. παιδ., 226. || Ἄσμ.

Σοῦ στέρνω χαιρετίσματα μέ μῆλο δαγωμένο καὶ μέσα 'ς τὴ δαγωματιά σου 'χω φιλή κορυμμένο Ζάκ.

Ἀλλεργροκολοβοῦσα μου, ρίξε τὴ βόλμα ὁδρός σου, νὰ μὴ φανῇ ἡ δακωματιά, ποὺ σοῦ 'χω 'ς τὸ λαιμό σου (ἀλλεργροκολοβοῦσα = ἡ φέρουσα μὲ χάριν τὸ κολόβι, εἶδος γυναικείου γιλέκου) Μύκ.

Πῆρ' ὁ βοριὰς τὴ βόλμα σου κ' ἐφάνηκ' ὁ λαιμός σου κ' ἐφάνηκ' ἡ δαγκωματιά π' ἔχεις 'ς τὸ μάγουλό σου Μῆλ. Συνών. βλ. εἰς λ. δ α γ κ α μ α 1. 2) Δ α γ κ α μ α τ ι ὰ 3 Τῆν.: Διὸ δαγωματιὰς εἶν' τ' ἀβγό. Συνών. βλ. εἰς λ. δ α γ κ α μ α τ ι ὰ 3. 3) Μεταφ., ἡ σκληρότης συμπεριφορᾶς Γ. Στρατήγ., Τραγοῦδ. τοῦ σπιτ., 49: Ποίημ.: Ὁ χωρισμός μ' ἐμάρανε καὶ τῆς ζωῆς οἱ μπόρες τῶν ξένων ἡ δαγκωματιά.

δαγκωματίτσα ἡ, ἴος Σκυρ.

Ἐκ τοῦ οὗς. δ α γ κ α μ α τ ι ὰ καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -ίτσα.

Δ α γ κ α μ α τ ι τ σ α, τὸ ὅπ. βλ., ἐνθ' ἄν.: Ἄσμ.

Ἐχεις ἐλιά 'ς τὸ μάγουλο τσ' ἐλιά 'ς τὴν ἀμασκάλη τσαί 'ς τὸ δεξιὸν σου τὸ βεζὶ μικρὴ δαγκωματίτσα

ἴος. Συνών. βλ. εἰς λ. δ α γ κ α μ α τ ι τ σ α.

δαγκωνιά ἡ, πολλαχ. δαγωνιά Ἀνδρ. κ. ἄ. δαγκουνιά Στερελλ. (Ἀράχ.) δαγωνιά Σάμ. (Καρλόβ.) δακωνέα Ἀθῆν. (παλαιότ.) Αἰγιν. Μέγαρ. δακωνιά Ἀθῆν. Αἰγιν. — Ι. Βενιζέλ., Παροιμ.², 153-56, — Λεξ. Περίδ. Μπριγκ. Μ. Ἐγκυκλ. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ ρ. δ α γ κ ὠ ν ω καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -ί ἄ.

1) Δ α γ κ α ν ι ὰ 1, τὸ ὅπ. βλ., πολλαχ.: Τοῦ κόβω μιὰ δαγκωνιά Ἀθῆν. Μοῦ 'καμενε μιὰ δαγωνιά 'ς τὸ χέρι μου! Ἀνδρ. Θὰ σοῦ δώκω νιὰ δαγκωνιά, ποὺ θὰ εἰπῇς ἀμὰν Πελοπν. (Κοπαν.) Μοῦ 'δωσ' μιὰ δαγκουνιά σὰ λυσσασμένο σκυλλὶ Στερελλ. (Ἀράχ.) || Παροιμ. Κρεμμυδάκι μου, τί νὰ σοῦ θυμηθῶ; κάθε δαγκωνιά καὶ δάκρυ (ἐπὶ ἀποθανόντων, οἵτινες ἐν ζωῇ ὄντες ἐγένοντο πρόξενοι κακῶν) Αἰγιν. Συνών. βλ. εἰς λ. δ α γ κ α μ α 1. 2) Δ α γ κ α ν ι ὰ 2, τὸ ὅπ. βλ., Ἀθῆν. Αἰγιν. Πελοπν. (Κοπαν.) Σάμ. (Καρλόβ.) — Ι. Βενιζέλ., Παροιμ.², ἐνθ' ἄν. — Λεξ. Περίδ. Μπριγκ.: Ἐσηκώθη ἀπὸ τὸ τραπέζι μέ τὴ δακωνιά 'ς τὸ στόμα Ἀθῆν. Δό μ' μουνάχα μιὰ δαγωνιά ψουμὶ Καρλόβ. || Παροιμ. Μεγάλη δακωνέα φάε, μεγάλο λόγο μὴν πῆς (ἐπὶ τῶν καθ' ὑπερβολὴν καυχωμένων) Ἀθῆν. (παλαιότ.) Συνών φρ. μεγάλη μπουκκιά φάε, μεγάλο λόγο μὴν πῆς. Ἀλλοίμονό του, ποὺ πνιγῇ 'ς τὴν πρώτη δαγκωνιά (ἡ ἀποτυχία κατὰ τὴν πρώτην προσπάθειαν ὁλεθρία διὰ τὴν ὅλην ἐπιχείρησιν) Αἰγιν.

Ὅπως κάνει τὴ δουλειά μου, | παίρνει καὶ τὴ δακωνιά μου

(ὁ ἀναλαμβάνων ἐργασίαν τὴν ὁποίαν ἄλλος ἐπρόκειτο νὰ ἐκτελέσῃ, θεωρεῖται ὡς ἀδικήσας αὐτόν, διότι τὸν στερεῖ βεβαίου κέρδους) Ἀθῆν.

Μεγαλύτερα δακωνιά μὴ βάνης 'ς τὸ στόμα σου ἀπὸ τ' ἀρκετό σου, γιατί πνίγεσαι (μὴ ἐπιχειρῇς ἔργον ἀνώτερον τῶν δυνάμεών σου) Αἰγιν.

Ὡσπου νὰ ῥθῇ τὸ τυρί, | πάει ἡ δακωνιά ξερῇ

(ἀποτυγχάνει ὁ ἐπιχειρῶν τι ἀνώτερον τῶν δυνάμεών του) Ι. Βενιζ., ἐνθ' ἄν. Συνών. βλ. εἰς λ. δ α γ κ α μ α τ ι ὰ 2.

δαγκωνιάρης ἐπίθ. Μ. Λελέκ., Ἐπιδόρπ., 137 Θηλ. δαγκωνιάρια Γ. Χατζιδ., Ἀθηνᾶ 6 (1894), 18 δακωνιάρια Γ. Χατζιδ., ἐνθ' ἄν. Οὐδ. δαγκωνιάρικο Νάξ. (Ἀπύρανθ.) κ. ἄ. δαγκωνιάρ'κου Στερελλ. (Ἀράχ.) κ. ἄ.

Ἐκ τοῦ οὗς. δ α γ κ α ν ι ὰ καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -ί ἄ ρ η ς. Διὰ τοὺς τύπους δ α γ κ α ν ι ὰ ρ ι ὰ καὶ δ α κ α ν ι ὰ ρ ι ὰ βλ. Γ. Χατζιδ., ἐνθ' ἄν.

Δ α γ κ α ν ι ὰ ρ η ς 1, τὸ ὅπ. βλ., ἐνθ' ἄν.: Τοῦ σῆ'λλι εἶνι δαγκωνιάρ'κου Στερελλ. (Ἀράχ.) || Παροιμ. Τὸ δαγκωνιάρικο σκυλλὶ δὲ γαβγίζει (ὁ ὑπουργὸς ἀνθρώπος δρᾷ ἀθωροῦσως) Νάξ. (Ἀπύρανθ.) || Ἄσμ.

Ἐβγα ἤλιε νὰ λιαστῶ | καὶ κονιλλούρια σοῦ βαστῶ κ' ἓνα γάιδαρο κουτσό | κ' ἓνα σκύλλο δαγκωνιάρη Μ. Λελέκ., ἐνθ' ἄν. Συνών. δ α γ κ α ν ι ὰ ρ η ς 1.

δαγκώνω, δακώνω Ἀθῆν. Ἀνδρ. Εὐβ. (Βρύσ. Κάρυστ. κ. ἄ.) Μέγαρ. Μύκ. Νάξ. (Ἐγκαρ.) Πελοπν. (Κλουτσινοχ. Σαραντάπ. Συκ. Κορινθ. Τρίκκ. Φεν.) — Λεξ. Περίδ. Βυζ. δακώνου Ἀλόν. Εὐβ. (Ἀκρ. Κουρ. Κύμ. Ὁξύλιθ. Στρόπον. Ψαχν.) Θεσσ. (Ἀνατολ. Δομοκ. Μεγαλόβρυς. Μελιβ. Πήλ. Τρίκερ. Τσαγκαρ. κ. ἄ.) Μακεδ. (Βελβ.) Σκόπ. Σκυρ. Στερελλ. (Αἰτωλ. Ἀκαρναν. Καλοσκοπ. Παρνασσ. Φθιώτ.) Τῆν. δαγκώνω σύνθηθ. δακώνω Ἀνδρ. Ἐρεικ. Ζάκ. Ἰθάκ. Λευκ. Κεφαλλ. Νάξ. (Σαγκρ.) Ὁθων. Πελοπν. (Καρδαμ. Ξεχώρ.) δαγκώνου Εὐβ. (Ἀγία Ἀνν. Ἀκρ.) Ἡπ. (Δωδών. Ξηροβούν.) Θεσσ. (Ζαγορ. Μελιβ. Πήλ. Σουκαμν.) Θράκ. (Ἀμόρ.) Μακεδ. (Βελβ. Βρία Γαλατ. Γήλοφ. Γιδ. Ἐράτυρ. Καταφύγ. Κοζ. Λιτόχ. Νάουσ. Πεντάλοφ. Πεντάπολ. Σιάτ. Σισάν.) Προπ. (Κύζ.) Στερελλ. (Αἰτωλ. Ἀκαρναν. Ἀστακ. Περίστ. Ὑπάτ. Φθιώτ. Φωκ.) δακώνου Θράκ. (Ἀδριανούπ. Αἰν. Ἀμόρ. Σουφλ.) Λῆμν. Μακεδ. (Βλάστ. Μικρὸ Σούλ. Σταν. Χαλκιδ.) Πελοπν. (Κότρων.) Προπ. (Κύζ.) Σάμ. (Βλαμαρ. Μυτιλην. κ. ἄ.) δακ-κών-νω Κῶς (Καρδάμ.) Χίος δακώνου Καππ. (Μισθ.) δακιώνου Θεσσ. (Τσαγκαρ.) ζαγκώνω Πελοπν. (Βλαχοκερασ. Τριφυλ.)

Ἐκ τοῦ Ἑλληνιστ. ρ. δ α κ ὠ ν ω, διὰ τὸ ὅπ. βλ. Γ. Χατζιδ., ΜΝΕ 1, 290.

1) Δ α γ κ ὶ ν ω 1, τὸ ὅπ. βλ., σύνθηθ.: Τὸ σκυλλὶ — τὸ γαττί — τὸ ἄλογο — ὁ γάιδαρος — ὁ λύκος δαγκώνει. Μὴν πιάνης τὸ γαττί ἀπὸ τὴν οὐρά, γιατί θὰ σὲ δαγκώσῃ. Δέσε τὸ σκυλλί, μὴ δαγκώσῃ κανένα καὶ βρῇς τὸ μελεῖ σου σύνθηθ. Τὸν δάγκωσε ἓνα σκυλλὶ λυσσασμένο Ἀθῆν. Φύγε, μὴ σοῦ δαγκώσω τὸ καρύδι! αὐτόθ. Ἐδάγκωσε τὰ δάχτυλά του ἀπὸ τὰ βουριά του (τὰ βουριά = ὁ θυμὸς) Πελοπν. (Γαργαλ.) Τὸν ἐδάγκωσε τὸ σκυλλὶ Πελοπν. (Τριφυλ.) Μὲ δάγκωσε ἓνα λυσσάρικο σκυλλὶ Πελοπν. (Φεν.) Μία γριά τοῦ ἔδινε ἓνα κρεμμύδι καὶ τὸν ρωτοῦσε: τί θὰ φάῃς τὸ κρεμμύδι ἢ τὴ γυναῖκα; καὶ τὸ δάγκωνε τρεῖς φορές Πελοπν. (Γεράκ.) Ὅργιος ξαναπαντρεύεται δαγκώνει διὸ λειμόνια Πελοπν. (Μελιγαλ.) Ἀμα πρωτοπαίρουν παπούτσια, τὰ δαγκώνουν, γιὰ νὰ μὴν τοὺς φᾶνε (= κόψουν) Πελοπν. (Κοπαν.) Μὲ δάκωτσε ὁ στισούλλος 'ς τὸ ποδάρι (στισούλλος = σκύλλος) Μέγαρ. Τόνη δάκωκα 'ς τὸ χέρι τῶν μ' ἄφησε αὐτόθ. Οἱ μαλλιαροὶ κάβουρες ἔχουνε μιὰ δαγκάνα κι ἄμα σὲ δαγκώσῃ, χάθηκες Ἐλαφόν. Ἡ ρίνα, ὅδας πᾶς νὰ δῆνε πιάκης, δακώνει (ρῖνα = ὁ ἰχθὺς Ρίνη, τῆς οἰκογ. τῶν Ρινοβατιδῶν) Ἐρεικ. Ἐβάστοννε ἓνα δωράκινο μέλο καὶ μοῦ ἔδωκε νὰ δαγώσω κι ἐγὼ (δωράκινο = ρωδάκινο) Ὁθων. Ἀπὸ μικρὰ τὰ τρα-

